

Nieuwsbrief van de maand december 2018

Parkinson Café Delft en omstreken
Sophia Revalidatie (restaurant),
Reinier de Graafweg 1,
2625 AD Delft

website:
<https://parkinsoncafedelfteo.nl>
email:
info@parkinsoncafedelfteo.nl

Inhoud

Aanmeldingen voor 19 maart: Bas Bloem	1
Terugblik 18 december: Kerstdiner	2
Vooruitblik 15 januari: Nieuwjaar en terugkoppeling enquête	3
Vooruitblik 15 januari: Boekpresentatie Ralph Schalk	5

Aanmeldingen voor 19 maart: Bas Bloem

Zoals u waarschijnlijk wel weet komt prof. dr. Bas Bloem 19 maart als spreker in ons café. Gezien zijn reputatie en vanwege de capaciteit van onze zaal hebben we aanmelden verplicht gesteld. Aanmelden kan via de knop "Aanmelding Bas Bloem 19 maart" op onze website:

<https://parkinsoncafedelfteo.nl/aanmelding-bas-bloem/>

Echter: op het moment dat ik dit schrijf, zijn er al meer dan 140 aanmeldingen binnen en hebben we nog slechts een zeer beperkt aantal plaatsen beschikbaar. Als de plaatsen op zijn, komt u op een wachtlijst. Hebt u zich aangemeld maar bent u alsnog verhinderd, dan graag even doorgeven zodat we iemand anders met uw plaats blij kunnen maken.

Terugblik 18 december: Kerstdiner

Ons kerstdiner vond deze keer plaats in restaurant Buytenhout aan de Dobbeplass bij Nootdorp. Wim Theunissen had met zijn personeel gezorgd voor een zeer sfeervolle aankleding.

Zoals jullie gewend zijn stond ik aan de deur om iedereen te verwelkomen, waaronder wethouder Hanneke van de Gevel van de gemeente Pijnacker-Nootdorp.

De gemeente Pijnacker-Nootdorp was dit jaar een van de gulle sponsors (naast Fonds 1818). Hanneke is onder andere belast met het sociaal domein en ouderenzorg. Ze sprak geïnteresseerd met veel bezoekers.

Na korte toespraken van Hans en Hanneke en een toast op het nieuwe jaar was het tijd om het buffet te openen.

Na het hoofdgerecht was het tijd voor een intermezzo: bekendmaking van het programma voor het komende half jaar via een kaars. Want Parkinson Café Delft en omstreken hoopt voor u allemaal een lichtpuntje te mogen blijven. Verder was er een kerstkaart, getekend door Ralph Schalk, en de nieuwe folder.

Natuurlijk verdiende het personeel ook een bedankje voor de goede zorgen. En daarna was er nog een dessert, en koffie.

Vooruitblik 15 januari: Nieuwjaar en terugkoppeling enquête

Tijdens onze nieuwjaarsbijeenkomst op 15 januari komen Helma Veenstra en Marjon van der Perk toelichting geven op de resultaten van de enquête die ze afgelopen najaar voor ons hebben verzorgd, en die door velen van u is ingevuld.

Waarom deze foto?

Helma: We hebben elkaar leren kennen via de beursvloer Pijnacker-Nootdorp. Daar hebben we een match gemaakt: wij zouden deze enquête voor jullie afnemen

en Irma zou als tegenprestatie taart komen aanbieden tijdens een masterclass "Van klant tot ambassadeur". Ze kwam ook met een tekening van Ralph; die staat nu prominent bij ons op kantoor. Dit is het moment van die tegenprestatie.

Wil je je even voorstellen?

Ik ben Helma Veenstra, 44 jaar. Ik woon in Pijnacker en heb 2 kinderen, een dochter die net 16 is geworden en een zoon van 14. Ik ben 5 jaar geleden begonnen als oprichter van ReviewPartner.

Wij zijn van origine een onderzoeksbureau, gespecialiseerd in klanttevredenheidsonderzoek, medewerkerstevredenheidsonderzoek en behoeftenonderzoeken onder leden. We zijn een klein team; op dit moment met z'n drieën. Naast de onderzoeken helpen we organisaties ook om van hun klanten ambassadeurs te maken, om klantbeleving neer te zetten en klanttevredenheid te verhogen.

Ik heb jullie ontmoet bij de beursvloer van Pijnacker-Nootdorp. Dat was de eerste keer dat ik daar was. Irma viel uiteraard meteen op in haar mooie kledij. Irma werd gelijk enthousiast over wat wij deden en ik werd heel enthousiast door het verhaal van Irma.

We gingen brainstormen hoe we daar samen invulling aan zouden kunnen geven, om dat voor de Parkinson Vereniging van betekenis te kunnen laten zijn, en zo hebben wij een match gemaakt.

En Marjon, wil jij je ook even voorstellen?

Ik ben Marjon van der Perk, 56 jaar, ook 2 kinderen, een dochter van 26 die samenwoont en een zoon van 23 die sinds augustus het huis uit is. Daarna zijn wij verhuisd; ik woon inmiddels in Zuidoost Groningen. Ik help Helma al een aantal jaren met continu-onderzoek voor vaste klanten en ook op ad-hoc basis wanneer Helma assistentie nodig heeft. Dan krijg ik een seintje en overleggen we, en dan ga ik aan de slag. Dat gaat steeds beter, dat is een hele fijne samenwerking die ik dus ook na onze verhuizing heb kunnen voortzetten.

Helma: vooral voor de vaste klanten kan Marjon heel goed op afstand via internet werken. En toen ik van de beursvloer terugkwam op kantoor en Marjon zei direct: als je dat gaat doen, wil ik dat ook doen, voor jou. Dat vond ik ook wel heel leuk.

Die masterclass heette "Van klant tot ambassadeur" en daarstraks had je het ook al over ambassadeurs. Wat versta jij daaronder?"

Eigenlijk moet je eerst van je medewerkers ambassadeurs maken. Officieel is een ambassadeur iemand die in het buitenland zijn land vertegenwoordigt, maar ik zie een ambassadeur als promotor voor je bedrijf of je merk, iemand die heel enthousiast is en dat uit zichzelf doorvertelt.

Jullie doen dit onderzoek voor ons en als tegenprestatie stond daar tegenover een optreden van Irma tijdens de pauze van een masterclass. Daar zagen we meteen ook hoe je de deelnemers zelf in de watten legde.

Dat was ook ons doel. Ik wil mijn klanten leren hoe zij dat kunnen doen voor hun klanten. Dan moet ik natuurlijk minstens dat voorbeeld geven. Ons doel was niet alleen de kennisoverdracht, maar ook onze eigen klanten in de watten leggen, zodat zij enthousiast worden over de masterclass en dat door gaan vertellen.

Irma had een hele lijst met dingen die ze voor mij als tegenprestatie kon doen. In eerste instantie zei ik: "Ik hoef geen tegenprestatie; ik vind het leuk om jou te helpen", maar Irma zei dat ze er een beter gevoel bij had als ze wat terug kon doen. Want zo is de beursvloer bedacht: het is een match; je doet samen iets voor elkaar. Op die lijst zag ik taart staan, natuurlijk altijd lekker, en ineens viel me op dat je een heel mooie jurk aan had. Dus dacht ik: hoe leuk is het als Irma met die taart in die jurk binnenkomt in de masterclass. Dat is iets waar mensen over gaan praten.

Wat je eigenlijk doet met ambassadeurs is iets verrassends, iets anders dan de verwachting die ze hebben, de verwachting overtreffen. En dit vond ik een heel mooi voorbeeld. Want mensen raakten daar ook enthousiast voor.

Maar ik wil even zeggen: door jullie verhaal over wat parkinson inhoudt – daar was ik nog niet zo heel bekend mee – hoe het je leven belemmert en hoe jij zelf daar mee omgaat – daar heb ik alle respect voor – en hoe je je inzet voor de vereniging, ben ik zelf een soort ambassadeur geworden van de Parkinson Vereniging en het Parkinson Café. Ik vind het heel mooi wat jij doet. Ik krijg best wel veel vraag of ik wil sponsoren, maar ik vind het heel mooi om één doel na te streven en dan zou ik voor de Parkinson Vereniging gaan.

Vooruitblik 15 januari: Boekpresentatie Ralph Schalk

U kent vast wel Ralph Schalk, onze huistekenaar. Hij heeft de afgelopen jaren tekeningen gemaakt voor diverse sprekers, onze kerstkaarten, onze folders, etc.

Ralph heeft ook 21 jaar lang elke week een cartoon geleverd voor de huis-aan-huisbladen Telstar en Eendracht. Naar aanleiding daarvan komt nu een boek uit, en wij mogen ons verheugen in de eer dat het eerste exemplaar van dat boek zal worden overhandigd tijdens onze café-avond van 15 januari.

Een goede gelegenheid om eens langs te gaan bij hem en zijn vrouw Ditsy.

Waarom deze foto?

Begin 2017 gaf striphandel Bul Super oude voorraad weg bij de beurs van het Stripschap. Hij vroeg belangstellenden een vrijwillige bijdrage voor ons café. Ik zit hier achter de stand mensen te tekenen die daar op af kwamen.

Wat betekent Parkinson voor jou?

Dat was toch een hele verandering. Langzamerhand is dat zo gegroeid. Eerst krijg je de grote schrik en weet je eigenlijk niet wat je ermee aan moet. Daar komt bij dat ik nog geen medicijnen had. In het begin kon ik steeds minder; niet fietsen en zo. Toen ik na een jaar de eerste medicijnen kreeg, kwam alles weer terug.

Het vervelende is, en dat vind ik nog steeds, dat je het niet alleen hebt. Je neemt alle anderen erin mee. Niet alleen je vrouw, je man, maar ook, als je die hebt, je kinderen. Dat vind ik de grootste frustratie, dat je anderen erin meesleept, en daar kun je niets aan doen. Dat maakt het extra zwaar.

Maar het is tweeledig. Aan de ene kant heb je je problemen, en uit die problemen komen nog veel meer problemen, maar tegelijkertijd, als je dat niet had gehad, had je een heleboel dingen ook niet gehad.

Het brengt je ook dingen. Wat brengt het jou?

Vooral contacten. Of dat nou lotgenoten zijn of partners, je hoeft het niet uit te leggen want het is allemaal al bekend. Als ik naar anderen kijk, familie, zwagers bijvoorbeeld, die gaan en staan waar ze willen en hebben die beperkingen niet. Ik heb wat dat betreft ook helemaal niet te klagen. Als ik kijk naar lotgenoten die moeilijker lopen of nog minder kunnen, dan denk ik, wat zeur je.

Maar als ik denk aan voor die tijd, toen ik nog niks mankeerde; als ik dat nog had gehad, had ik helemaal een vrij leven gehad. Nu ben je beperkt. Dus als je vraagt wat parkinson betekent: plussen en minnen; in de minnen moet je de plussen zoeken. En tekenen, dat gaat dus nog.

Elders las ik dat de diagnose bij jou is gesteld naar aanleiding van tremor.

Dat was niet ernstig, en vooral in het been. Ditsy had het gezien.

Ditsy: je zat steeds met je hand zo (maakt beweging van centen tellen); ik had het al een hele poos gezien. Toen je nog geen medicijnen had, was het veel erger.

Jij tekende voordien al voor Telstar. Hoe ben je bij Telstar terechtgekomen?

Dat was op een vraag van Sjaak Oudshoorn. Hij was er achter gekomen dat ik tekende voor de Smash, van Netwerk, waar ik toen volleybalde. Die kwam net als andere clubkrantjes ook in de bibliotheek. Dat had Sjaak gezien en toen kwam hij een keer bij me of ik een strip zou willen maken voor de Telstar.

Dat zag ik niet zitten: voor een strip moet je een verhaal hebben, en daar maak je tekeningen bij. Wie maakt het verhaal? Dat kost allemaal veel te veel werk. Maar elke week een losse tekening, dat zou wel lukken. En zo is het begonnen. Meteen de week erop had ik de eerste cartoon.

Dan krijg je het verhaal dat hij in het voorwoord van mijn boek vertelt, dat hij elke week een artikel zou geven. Maar vaak moest ik uiteindelijk zelf maar wat bedenken. "Ik bel je zo terug", en dan zat ik maar te wachten op dat belletje.

Heb je nog voor meer dingen getekend?

Ja, daar liggen boeken waar ik voor getekend heb. (Laat enkele boeken zien over Pijnacker-Nootdorp en omgeving.) En binnenkort komt Peter van den Berg met een boek over Parkinson, gericht op yoppers. Daar heb ik ook een aantal tekeningen voor gemaakt.

Ditsy: En je tekende ook veel voor school.

Waarom nu dit boek?

Dat komt eigenlijk omdat ik van Telstar nooit een vergoeding kreeg. Wel eens wat in natura, maar nooit een betaling. Daar is wel over gesproken maar het is er nooit van gekomen. Een professionele cartoonist of illustrator kan voor een tekening aardig wat vragen. Daarom is in 2006 na de eerste 10 jaar een boek gemaakt. En toen ik begin dit jaar zei dat ik ermee stopte, na op de kop af 21 jaar, wou Sjaak dus opnieuw een boek maken. Het wordt een heel mooie uitgave, geloof ik, op zwaar papier en met harde kaft.

Ditsy: Ik vind het leukste van het boek dat het voor de kleinkinderen is. Dit is iets waarvan ze over 50 jaar nog steeds kunnen zeggen: "Dat heeft mijn opa gemaakt."

Als mensen jouw boek willen hebben: hoe komen ze er dan aan?

Het komt geloof ik bij Van Atten in de verkoop, en mogelijk ook bij de Bruna.